

– розроблені за результатами дослідження підприємств США й Західної Європи та часто не відображають реальний фінансовий стан вітчизняних підприємств, в тому числі будівельних;

– вагові коефіцієнти не адаптовані до сучасних умов трансформації вітчизняної економіки, яка має свої закономірності розвитку, та не враховують специфіку діяльності будівельних підприємств, а саме: систему бухгалтерського обліку, податкове законодавство, значний вплив інфляції на формування фінансових показників, галузеву приналежність підприємства тощо;

– зарубіжні моделі мають досить суттєві обмеження, внаслідок чого їх можна використовувати лише як додаткові моделі паралельно з сучасними вітчизняними моделями та комплексними фінансовими інструментами.

Таким чином, після проведення всебічного вивчення існуючих моделей прогнозування ймовірності банкрутства, а також властивих їм переваг і недоліків, слід відзначити, що вони можуть застосовуватися у розрахунках для вітчизняних підприємств, в тому числі будівельних, але з одночасним поєднанням інших якісних методик фінансового аналізу, що в сукупності забезпечать більш вищий рівень комплексності і системності дослідження фінансового стану суб'єктів господарювання.

Література:

1. Барановська О.М. Аналіз фінансового стану як інструмент запобігання кризі та виведення підприємства з неї /О.М. Барановська// Вісник Придніпровської державної академії будівництва та архітектури. – 2008. – № 12 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.nbu.gov.ua/portal/natural/vrabria/2008_12/stat/UDK%20334.htm.pdf.

2. Погребняк А.Ю. Порівняльний аналіз методик оцінки ймовірності банкрутства в системі антикризового управління на підприємстві // Бізнес Інформ. 2014. №7. С. 344–352.

3. Чібісова В.І. Методи оцінки і прогнозування банкрутства підприємств // Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету. Економічні науки. 2012. Вип. 22 (2). С. 389–394.

4. Шкроміда В.В. Аналіз структури капіталу: залежність прибутковості і фінансової стійкості / В.В. Шкроміда, Т.М. Гнатюк. // Вісник Прикарпатського університету. Серія економіка. Вип. 12. – Івано-Франківськ, 2017. – С. 235-242..

5. Яценко В. Методи аналізу ймовірності настання банкрутства на підприємстві / В. Яценко [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://naub.oa.edu.ua/>.

Дем'янишина О. А., к.е.н., доцент

Делікатна К. В., студентка

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

ПРОБЛЕМИ ОБЛІКУ АМОРТИЗАЦІЇ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

Важливою складовою економічної політики держави є амортизаційна політика, оскільки вона задіює практично всі економічні процеси в країні і забезпечує стимули для активної діяльності суб'єктів господарювання.

Амортизація – систематичний розподіл вартості активів та інших необоротних та нематеріальних активів, які амортизуються протягом строку їх корисної експлуатації (використання).

В даний час питання формування та впровадження загального методу обліку амортизації залишається невирішеним.

Для вирішення цієї проблеми, необхідно проаналізувати вибір і порівняння методів нарахування амортизації на окремих підприємствах. В процесі вибору кожен суб'єкт господарювання повинен враховувати всі переваги та недоліки використання конкретного методу амортизації. При ефективному використанні амортизації підприємство може відновлювати всі свої грошові потоки, спрямовуючи амортизацію як інвестиції в основний капітал, а також придбання нового обладнання та розробку нових технологій [2].

За сучасних умов господарювання основними проблемами з обліку амортизації, на які необхідно звернути увагу, є наступні: неврахування фізичного зносу; визначення періоду експлуатації; проблематика тлумачення поняття «амортизація»; вибір методу нарахування амортизації.

Питання вибору методу за яким на підприємстві здійснюється нарахування амортизації прописується в обліковій політиці. В даний час проблема облікової політики на підприємствах досить широко поширена.

Облікова політика підприємства повинна відображати основні методологічні принципи і заходи організації бухгалтерському обліку та фінансовій звітності що стосується обліку основних засобів та нематеріальних активів. Облікова політика підприємства повинна відображати основні методологічні принципи і заходи які відображені в бухгалтерському обліку та фінансовій звітності по основних засобах [3].

Розглядаючи амортизацію як основне джерело капіталовкладень, можна сказати, що ця проблема носить більш теоретичний характер.

З метою контролю коштів, призначених для відновлення активів, вони накопичуються на окремому рахунку в сумі нарахованої амортизації.

Невірною є думка про те, що амортизація є джерелом фінансових ресурсів підприємства, зберігає вільні кошти і не може використовувати їх для інших цілей.

Незважаючи на швидке зростання інвестицій в основний капітал, в Україні в останні роки спостерігається тенденція до зростання ступеня зношеності основних фондів. Однак, цих ресурсів недостатньо для інтенсивного оновлення основних фондів промислових підприємств.

Для вирішення цієї проблеми необхідно приділити особливу увагу важливості обліку амортизації та ефективного використання при формуванні інвестиційних ресурсів.

В Україні компанії не приділяють великої уваги вибору методу амортизації. Найпростішим є прямолінійний метод, хоча деякі суб'єкти господарювання використовують податковий метод [4].

Сума накопиченої амортизації у звітному періоді впливає на суму податку на прибуток суб'єкта господарювання, сплачену до бюджету. Згідно з

пунктом 138.1 ст. 138 Податкового кодексу, фінансовий результат до оподаткування збільшується на суму нарахованої амортизації основних фондів або нематеріальних активів відповідно до ПБО або МСФЗ.

Порядок обчислення амортизації основних фондів по визначенню об'єкта оподаткування викладено в ст. 138 Податкового кодексу. Так, розрахунок амортизації активу здійснюється відповідно до ПБО або МСФЗ, з урахуванням обмежень, відповідно до цього Кодексу. У цьому розрахунку використовують методи амортизації, що передбачені ПБО, окрім виробничого методу [1].

Лише незначна кількість підприємств здійснює контроль за використанням амортизаційних коштів. Основною причиною через яку підприємства не здійснюють контроль за амортизаційними коштами є відсутність офіційного порядку формування та відображення у звітності інформації про відтворення основних засобів. Тому виникає потреба в створенні нових форм звітів в яких будуть деталізуватися джерела відтворення основних засобів, в тому числі показуватиметься рух амортизаційних коштів, а також напрями їх використання.

Також не використовується повністю потенціал амортизаційного фонду як джерела інвестиційних ресурсів. Це пов'язано з недосконалістю сучасної нормативно-правової бази регулювання нарахування, резервування та використання амортизаційного фонду, відсутністю системи страхування підприємств від знецінення амортизаційних відрахувань через інфляцію, нерозв'язаністю питань правової відповідальності суб'єктів управління підприємствами за нецільове використання вивільнених від оподаткування амортизаційних ресурсів.

Вищезазначені проблемні питання щодо обліку амортизації основних засобів є актуальними на сьогодні. Їх рішення значно покращить фінансово-господарську діяльність підприємства і сприятиме своєчасному оновленню виробничого потенціалу підприємства.

Література:

1. Амортизація основних засобів. URL: <http://www.visnuk.com.ua/uk/publication/100006196-amortizatsiya-osnovnikh-zasobiv> (дата звернення 17.10.2019)
2. Бержанір І. А. Теоретичні аспекти фінансового забезпечення відтворення основних засобів підприємства. *Економічний простір*. 2013. № 79. С. 190 – 197.
3. Левченко О. П. Проблеми організація обліку основних засобів та шляхи їх вирішення. *Молодий вчений*. 2017. № 1.1 (41.1). С. 64 – 67.
4. Можарівський С. В. Огляд методів амортизації основних засобів в Україні та країнах Європи. URL: <https://conf.ztu.edu.ua/uploads/2017/01> (дата звернення 18.10.2019)